

spodobna; wona fchuderlano fchifchcžafcho a fchurowafcho a běfcho welgi fchopka; weto pſcheńaſe to fchyfno rad, grofnych kaſakow dla.

Ako běfcho ſe ſwojeju draſtwu gotowy, da ſe na to gjarnzarſke žělo a natwari ſebe nejperwej pſchi ſwojej kuchni pjaz. Nět ſeſtaja ſwoje gjarnyſchki, fchtoponki, kotliki, fchklizki, a zož běfcho dalej naporak, do pjaza a potom ſapali hogeni a pſchikladafcho zekyzki ženi. Pſched wjazorom da hognu hugaſnuſch a nažajtſcho chopi ſwoj poklad wen ſchegnuſch; ale předny gjarnž neběfcho ſužany, drugi teke niz a taſ ſche druge. Jano pſchi ſlědnem fchtoponku hupyta ho-  
brěža, až mějaſcho tam zožku ſwětku kožku. Zogodla ga běfcho ten poglažany (ſužany) a howak žeden? myſlaſcho ſe Robinson; nějo ga fchyfno wot teje ſameje gliny žělane a fchyfno we jadnom pjazu jadnak palone? — Won myſlaſcho ſe tam a ſaſ, až ſe dopomnie, až jo we jadnom fchtoponu nězo ſoli byto, ako běfcho jen do pjaza ſtajak. Robinson namžafcho togodla hynak huſužiſch, až jo to ſol byta, kotraž jo jogo fchtopon ſužany gotowała. Aby to něto ſgonik, weſe won druge fchtopony, gjarnze a fchklizki, poſhpa je w nutſchach ſe ſolu, někotare huglaži ſe ſoloneju wodu a potom ſtajaſcho je do pjaza, aby je pali. Ale brěž ſwojogo žěla bu Robinson wot nězogo ſatergionny, pſched zymž běfcho ſe dawno bojak. Jogo napadnu chorowatoſcž. Jomu běfcho we žoſžu ſlě, głowa jogo boleſcho a zlonki běchu kaž pſchebite. Něto naſta ſa nogo nejgorſchy zaſ: chory lažaſch a žednogo zlowěka ſ pomozhy! — „Kněžo, moj Bog!